

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLI. Manifestat illi Christus Dominus nonnulla ex suis mysterijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Deus & Domine mi, præstas propter tuam infinitam bonitatem, & arcanissima iudicia, ancillæ tuæ, & miserabili creaturæ. Divina Majestas audivit mea verba, & modo gravissimo, summèque æstimabili, mihi dixit: Anima, ego sum tuus Deus, qui tibi loquor, meque tibi communico, tanquam infallibilis veritas, prout sum: noli timere, & quiesce in me. Ob hoc Deum dictum summo tui repleta solatio, & in altissimam abrepta ecclasiim. Quando ex raptu redivi, non cessabam agere Deo gra-

tias, pro talibus misericordijs. Hoc egi multis diebus. Ipse sic millies, iterumque millies benedictus. Amen.

Multa vidit Venerabilis Marina, alia Potentissima Domine nostra, & Regina Angelorum mysteria, connexa cum mysterijs Sacratissimi ipsius Filij, delictij nostri, de quibus aliquid distinctius (generatim enim totus liber huc poterat reduci) dicemus sequentibus capitulis. Prætermisi, quæ anno sexcentesimo vigesimo septimo vidit de mysterijs Assumptio- nis, quia simillima jam enarratis.

CAPUT XLII.

Manifestat illi Christus Dominus nonnulla,
ex suis mysterijs.

Uni via regia, eoque communitè sola secuta, perveniendi ad altissimos contemplanda Divinitatis gradus (post perfectissimè obtentas virtutes) sit meditatio Humanitatis Christi Domini nostri, & sublimium vite ipsius ac mortis misteriorum; atque Venerabilis Marina, ut in tota ejusdem historia apparet, huc non solum in suis initijs collimaverit, ad laborando, ut quam exactissimè imitaretur Servatorem nostrum, verum etiam in medio, ac sine creberrimè sese ipsi meditando exercuerit; voluit idem Dominus, ut inter notitias intellectuales, & reconditos sensus, quos quam plurimos habebat de ipsius Divinitate, frequenter quoque videret modum, & precipuas circumstantias, quas Sanctissima ejusdem Humanitas observaverat in negotio nostræ redemptionis; quam fuerit ineffabile beneficium, quo Deus mundum sibi obstrinxit, dum illi hunc dedit Redemptorem. Eum in modum Deus, tum erga dilectam suam spensam se exhibuit benevolam, tum nos docere voluisse videtur, quantopere à recta aberret semita, qua ducit ad verticem Sionis, allucentibus radijs purioris contemplationis; ut qui ex proposito recedit à meditatione misteriorum nostræ salutis. Referam imprimis nonnulla, quæ hac Virgo de ipsi cognovit generatim, & quasdam gratias, quas ab amanti simo Deo nostro Incarnato, & dulcissimo Salvatore obtinuit:

Vita Mar. de Escobor Parisi.

deinde differemus singillatim de ejusdem mysterijs. Sexta Augusti anno sexcentesimo vigesimo quinto, post narratam aliam brevem visionem, quam habuit tendentem ad utilitatem proximorum, referendam suo loco, ita pergit.

Eodem die Transfigurationis Christi Domini delictij nostri, sum ducta à meis Dominis Angelis ad cœlestem Jerosolimam, in cujus altissimo loco, vidi spatio- sissimam quandam, obstupescendam, & plenissimam divinis splendoribus aulam, atque in eadem omni ex parte innumera- biles Angelos. In superiore illius extremitate erat erectus thronus ad stuporem gloriosus, in quo residebat Beatissima Trinitas. Observavi autem, quod secunda Persona, Verbum Divinum, se mihi non exhiberet spectandam, sicut aliàs, quoad Esse tantummodo Divinum, sed tanquam verè unitum Sacrosanctæ suæ Humanitati, eademque; ut nos loquimur, vestitum. E regione hujus sublimis throni, & in eadem aula, erat subsechum instar admirabilis Scamni, eleganter ornatum, & magnificentum, ubi confidebant novem Angeli, ex eminentissimis, & excellentissimis supernæ illius curiæ. Nequit ulia explicare lingua lumen mihi representatum, & venustatem, quæ inerat ipsorum vultibus, atque splendorem & pretium vestium. Vidi subito, postquam modicum telonitit

Y

cœle-

cœlestis musica, Dominum DEUM Trinum, gravissimo infinitæ authoritatis & majestatis gestu, velut indicantem ijs novem supremis Angelis, quæ esset sua voluntas, quidque ipsis esset agendum. Tum assurrexit, qui medium occupabat locum, & majorem præ se ferebat dignitatem, séque coram DEO prosternens, & acceptâ ab eo benedictione se erigens, arque manum sinistram tenens admotam cingulo, ac summâ gravitate movens dexteram, dixit ad omnes cœlestes spiritus ibi præsentés (modo tali, ut exponi non possit) hæc verba: Postquam advenit tempus, quod Divina Trinitus DEI Domini nostri Majestas, in suo Divino Consistorio constituerat, ut unigenitus ipsius Filius humanam carnem in visceribus MARIE Virginis, Reginae ac Dominae nostræ, assumeret, pro redemptione & remedio totius generis humani, descendit ex sinu Patris, fuitque Divino operante Spiritu, in purissimis illius visceribus Incarnatus.

His dictis se denuò prostravit (unâque cæteri Angeli) ob reverentiam eorum verborum; iterumque assurgens, affecutus est admirabile, & supra modum sublime lumen, quo agnovit magnitudinem, & æstimabilitatem ejus maximi mysterij. Tum admirabilissimâ & ineffabili ratione aliud prodidit ex ipso lumen, simile illi, quod acceperat, atque istud irradians omnes alios Angelos, qui aderant, eandem ipsis infudit notitiam, adeò ut iste magnus Angelus videretur esse divinus canalis Domini Majestatis, à quo immediate conceptæ tam sublimes cognitiones, postea per ipsum reliquis communicabantur. Meæ pauperi animæ obligit aliqua particula illius luminis. Nequit autem intra millenos annos explicari, quod in ijs verbis denuò intelligitur, quæ hîc tam facîle pronuntiamus, & quod concipitur de scientia, potentia, ac infinito DEI amore, deque immensa ejusdem erga homines clementia. Denique, ut ex hoc Sancto Angelo, qui me illuminabat, intellexi, bona in nos per Incarnationem Filij DEI derivata, nunquam fuerunt cognita, aut

audita, qualia in se sunt, neque plene intellecta & percepta, præterquam ab ipso met DEO, qui ea est operatus. Idcirco, quando ingens illa Beatorum Spirituum multitudo, lumine sibi communicato ab Angelo superiore, penetravit ea verba, vidi ipsos in arcana illa communicatione, tanquam attonitos, & ecstáticos, propria bonitatem hujus magni DEI, sibi denuò revelatam, gratias eidem agentes infinitas, ipsúmque ob tam excelsum opus laudantes. Tum Dominus Majestatis ostendens sibi multum placere, quod magnus iste Angelus bene suo fuerit functus munere, dedit illi suam benedictionem, quam ipse suscepit prostratus, ac deinde rediit ad suam sedem.

Hoc ordine, & servatis omnibus circumstantijs, quas de primo hoc Angelo retuli, consequenter assurgebant cæteri octo Angeli, suam agentes personam, ideòque hîc nihil quoad substantiam referam diversum de ijs, quæ singuli, toti cœlesti Angelorum multitudini, & meæ pauperi animæ revelabant de mysterio, singulis seorsim revelato à DEO. Prodiit igitur secundus, eademque majestate, quâ primus, dixit: Atque natus est, ex hac Virgine & Domina nostra, fuitque reclinatus in præsepio, & cum hominibus conversatus septuaginta trium annorum, patrando admiranda opera. Tertius recessit adorationem, admirabiliter ipsam expendentem Sanctorum Regum, & beneficium, quod mundus in eo mysterio est consecutus. Quartus dixit, quomodo hîc Dominus fuerit à sua Sanctissima Matre præsentatus in templo. Declaravit miros actus religionis, quibus ista Domina æterno Patri suum obtulit Filium, pro hominis redemptione. Hactenus aliqua adhuc possunt exquiri verba, quæ aliquatenus dicta ab his Sanctis Angelis explicarent, quævis etiam omnia solùm summatim attingam, in quibus autem modo suppetunt, quibus aliquatenus primatur de sublimissima ponderatione, quâ quintus Angelus declaravit gestam passionem & mortem Domini, atque immensam profusum illius pretiosissimi sanguinis per resurrectionem. Sextus egit, de gloriosissima Resurrectione.

explicando mysterium tam divinis encomijs, ut excedant cujusvis captum intellectus. Eundem in modum septimus exposuit miracula magnificentissimi ipsius triumphi in Ascensione. Octavus dixit mirrissima de adventu Spiritus Sancti, & de divinis incendijs infiniti ipsius amoris. Conclufit, ac absolvit solennitatem hujus cœlestis repræsentationis Angelus nonus, explanando sublimissimè deliciosum mysterium Sanctissimi Sacramenti altaris, infinitum ipsius pretium, ejusdem convenientiam in salutem nostram & remedium, solatium animarum nostrarum in eo nobis relictum. Significavit mihi Dominus, ea quæ videram, & illud lumen, quod immediatè istis singulis Angelis supremis largiebatur, esse symbolum revelationis, quâ hi Angeli habuerunt, ut ab ipsâ communiicaretur alijs. Ipse sit in æternum benedictus. Amen.

Sequens narratio fuit scripta in Novembri, anni millesimi sexcentissimi vigesimi sexti, in qua sic ait.

Recidi his diebus in quasdam molestias corporales, quæ me afflixerunt: fui præterea vexata humore quodam melancholico, qui me, opinione meâ, reddebat terribem & anxiam. Dominus me est intuitus velut subiratus, dixitq; mihi: Quid habes Anima? quid tibi est? Ego erudui, vehementer extimescens. Veni mecum, subjunxit Dominus, & mandavit meis Dominis Angelis, ut me abducerent, quò Dominus destinabat. Id ipsi sunt executi, & ego me deprehendi in tipa vasti cujusdam fluvij, qui totus sanguine manabat. Ibam nudipes, & postquam eò perveni, jussit me Dominus illum ingredi. Metuebam, & cunctabar intrare. Tum mihi Ejus Majestas inflixit ictum in dorso, quasi me impellendo, & acsi me vellet præcipitare ad fluvium. Quapropter in eum intravi propè usque ad talos, & ibi existens mihi videbar tota illo sanguine perfusa. Mei Angeli me eo tempore induerunt candidissimâ tunicâ, & super hanc aliâ elegantiore, atque hoc modo me duxerunt per aërem, ignorantem quò irem, donec pervenissemus ad cœlum, quod fuit apertum, & in-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

gressi in illud, me constituerunt in conspectu Triunus Dei. Divina Majestas me valde amanter suscepit, & acsi quidpiam cuperet rescire, cum ineffabili teneritudine me interrogavit: Anima, quid vis? quomodo huc venis? quis te maculavit? Ego respondi: Magnus ille Dominus omnipotens mihi inflixit ictum, compulsiq; me intrare in fluvium sanguineum, & maculavit me. Tum Divina Majestas instat Patris sese oblectantis, dum se rudi modo loquendi parvuli filij accommodat, qui ipsi conqueritur, se malè fuisse habitum, quando re ipsâ est assecutus gratiam, mihi dixit: Estne possibile, quòd te maculaverit? agite Angeli mei, ducite ipsam ad alium illum fluvium, quem nôstis, ibiq; eam abluite. Duxerunt me itaque ad fluvium non magnum, sed pulcherrimum, & instat crysalli pellucidum, procedentem ex throno Divini Agni. In hoc me totam abluerunt, & evasi tam splendida, tantaque coruscans luce, acsi Sol alter esset in pectore, alter in dorso. Deinde me rursum stiterunt Divinæ Majestati, quæ me cum magna affabilitate intuens dixit: Nunc, Anima, es pulchra; statimque præcepit meis Dominis Angelis, ut me reducerent ad meum angulum, quod fecerunt. Postea mihi Dominus manifestavit, quòd ille fluvius sanguineus significaverit pretiosum sanguinem Jesu Christi Redemptoris nostri, qui nobis applicatur in Sacramentis, cum incrementis gratiæ, quam in illis consequimur; quòd q; fluvius pellucidus, procedens ex throno Agni, fuerit symbolum gloriæ, quæ obtinetur, & nos reddit beatos per gratiam, quam nobis Christus promeruit. Deus sit benedictus. Amen.

Non est mirum, quòd anima in hoc raptu, videns se sanguine tinctam, quem tunc non agnoscebat, judicaverit se esse maculatam. Istâ phrasi Isaias, ut multi volunt. Patres & Interpretes, indumenta Christi appellat ut inquinata proprio ipsius sanguine, quando gloriosus ascendebat ad cœlum, cap. 63. quamvis fortasse alijs sit Propheta sensus, magis textus accommodatus. Hic tamen sufficit, à tot Patribus & Doctoribus Ecclesie dici, esse modum loquendi decentissimum, dum Angeli symbolicis usentes

Y 2

figuris,

figuris, & ipse Christus, de hoc sanguine loquuntur, tanquam de liquore, qui inquinat, licet sit encaustum, quod exornat. Pergit Virgo aliter recensere gratias, obtentas à Christo Domino; si non pretiosiores, attamen teneriores; quas ita enarrat.

Alio die, cum sumerem cibum, contempxi Majestatem Jesu Christi Domini nostri, & expavi tanquam attonita. Habebam ante me scutellam iuseculi, atq; cochlear, quod non poteram sustentare manu, vel ori admoveere. Tunc mihi benignissimus iste Dominus dixit: Anima mea cape necessarium vitæ subsidium. Mox, ut quodammodo liberarer à verecundia, comparuit quædam nubecula inter Dominum ac me: nihilominus non poteram cochlear labijs applicare. Extendit tum Ipsi us Majestas manum, & attingens digitis manubrium cochlearis, iuvit me illud in os imponere.

Aliâ vice, effervescentibus vehementer meis affectibus, petivi ab Eius Majestate, mote meo, multa concernentia ejusdem obsequium. Hæc aviditas obtinendi istius beneficii tantum non me mihi ipsi eripiebat, ideoque illi dixi: Verè Domine, quandoquidem in Evangelio tuo dixisti, mihi, cum non merear ex meemetipso exaudiri, esse obtinendum per importunitatem, quod à te peto, verè te jure adigere debeo, ad præstandum, quod promisisti. Respondit mihi Ipsi us Majestas cum magna suavitate, dicendo: Anima mea, ergone me jure adiges? Esto. coram quo autem id fiet, cum ego sim supremus Dominus? Coram Divina tua, agebam, Misericordia & Justitia, te, mi Domine in jus vocabo. Tu Domine id dixisti, ac proinde te oportet implere, quod es pollicitus. Fiat, Anima, compelle me, dixit Dominus, & ego stabo promissis. Tam suavis & benignus est hic magnus Dominus, etiamq; infinites amplius, ut apparebit ex eo, quod modo referam, & accidit die Sabbathi, vigesima prima hujus mensis Novembris.

Revolvebam in animo meo, quod à multis jam annis non possim interesse Missæ solenni, & cantatæ; recordabar illius sacræ cæremonia, quâ, dum tempore sym-

boli, Choro cum paula & reverentia canente ea verba: *Et homo factus est*, omnes præsentés se inclinant: atque hoc solum reminiscendo, sensi magnam tenerritudinem & devotionem. Id mihi expenderit dixit Dominus: Visne audire Missam cantatam, & capiésne inde solatium? Mi Domine, respondi, nihil aliud volo, quam quod tu volueris; & conata sum me, quantum potui, abstrahere ab ista cogitatione, metuens, nè Dominus mirabile aliquid suum opus vellet exequi. Post aliquot horas vidi descendentes, quasi ex caelis, multos Angelos splendide indutos, & compositissimos, multumq; colorantes, qui gerebant ornamentis suis superinductos, velut amictus lineos, adeo delicatos & subtilés, ut pretiosam vestium materiam mirum obtegerent. Ferebant albus candelas in suis manibus, & procedebant bini. Post omnes adveniebat Jesus Christus Dominus noster, ornatus vestibus Sacerdotalibus, cujus latera stipabant duo Sancti, in habitu Diaconi & Subdiaconi, qui erant, S. Dominicus Fundator Ordinis Prædicatorum, & S. Ignatius Fundator Societatis. Quando sunt ingressi meum cubiculum, jam mei Domini Angeli habebant eam admirabili facilitate, sibi convectâ, paratum peretegans altare, super quod erat Majestas Triunus Domini DEI nostri. Postquam Christus Dominus, Delicia nostrum, ad illud accessit, cum duobus Sanctis, totus Divinâ gravitate, & voce tantâ, quanquam tono moderato, cantum dixit: *In nomine Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*. Angeli responderunt: *Amen*. Vox Domini resonabat tam eximie ac suaviter, ut statim appareret, eam esse Personam, quæ est verus Homo & Deus: hæc audita supra modum oblectabat, & accendebat solatium. Dixit postea Episcopus Majestas: *Gloriam excelsis Deo* & Angelicæ continuaverunt, ac finiverunt eam. Postquam absoluto, nullaque interpositâ mora, Dominus dixit orationem, cujus ego solum tantum intellexi conclusionem, quæ erat: *Qui vivis, & regnas &c.* Responderunt suo Choro Angeli: *Amen*. Tum S. Dominicus, & S. Ignatius transtulerunt eam

latere ad alterum libros Missales, qui erant duo. Divina Majestas inchoavit Evangelium, dicendo: *Dominus vobiscum.* & Angeli responderunt nonnulla verba, quae nō percepī. Profecuta est Eiusdem Majestas Evangelium, quod erat: *Missus est Angelus Gabriel.* & pervenit usque ad ea verba: *Ave gratia plena* ubi sublitit, ac rediens ad altare accepit parvam hostiam (vidi clarē,

ab Ipsius Majestate nullam hostiam fuisse sumptam) venitque cum Sanctis ad me, & realiter ac verē mihi illam dedit sumentem: verē enim agnovi istam communionem esse sacramentalem. Reverius Dominus ad altare, inclinavit se, atque abivit, sicut venerat, datā mihi prius suā benedictione. Ipse sit benedictus. Amen.

CAPUT XLII.

De revelatis huic Virgini mysterijs Incarnationis, & Nativitatis Filij Dei.

Devotissima sunt circumstantia, & aliqua earum prorsus singulares, quibus cum Deo hac duo mysteria Venerabili Marina revelavit, praesertim ille, quas vidit praevias ad sacram Nativitatem Redemptoris nostri. Connectamus suo ordine, quae ipsa nobis diversis hac de re temporibus scripta reliquit. Incipit ita loquens.

Feriā tertiā vespere, vigesimā sextā Novembris, hoc anno sexcentesimo vigesimo quarto, vidi, quod illi mei Domini Angeli, qui morantur in aula inaurata, aperirent ejusdem portas, seque praepararent, & omnia, velut pro magna solennitate, disponerent. Prodierunt inde subito alij Angeli Dei magno numero, qui singulari melodiā & suavitate concinebant Divinas Laudes. Aula spirabat odorem tam caelestem, ut non solum anima, sed ipsa quoque mea natura refocillaretur. Egrediebantur Angeli, quasi supplicantium riu bini, & replebant totum meum cubiculum, atque Oratorium, & adjunctam illi cameram, quin me intermedij parietes impedirent, quō minus ipsos viderem. Post eos prodivit Triqunus Dominus Deus noster, specialiter verō se mihi distinctius representavit Sacratissima Persona Patris aeterni. Veniebat humanam praefereus speciem in eo apparente corpore, quod aliās dico, esse absque comparatione longē subtilius phantasticis corporibus, quae solent assumere Angeli. Hic Dominus est ingressus Oratori-

um, & accedens ad altare, collocavit in parte ipsius superiore id, quod ferebat in manibus: erat verō patena, instar earum, quibus utitur Ecclesia, sed pretiosissima, & super illam apparebat minimus puerulus, non excedens longitudinem digiti, qui licet non videretur esse major, indicibilis tamen erat ejusdem pulchritudo, & immentia venustas. Vidi deinde egredientes, ex eadem inaurata aula, plurimos alios Angelos, qui pariter laudes Dei concinebant, & postremō prodivit Sanctissima Virgo, magnā spectabilis majestate, & speciosissima. Introivit in Oratorium, & prostravit se coram Patre aeterno, procumbens in genua, seque profundē inclinavit, ut quasi fronte contingeret terram: crexit postea caput, provoluta in genua. Tum Pater aeternus se convertit ad hanc Inclytam Virginem, cum patena & Puerulo, in ea posito (sicut se Sacerdos vertere consuevit ad porrigendam Sacram Eucharistiam) dixitque illi: Domina, vides hic meum aeternum Filium, quem tibi trado, ut in tuis visceribus assumat carnem humanam; suscipe ipsum, ac educa, atque fove, & inservi eidem tanquam Filio meo, ut suo tempore redimat mundum. Ecce confido tibi ipsum, ac trado: novi enim te huic muneri satisfacturam, prout debes. Virgo se inclinavit profundē, & postquam praebuit assensum, immentus ille Infantulus introivit per Virginis pectus, seque inclusit in purissimo ipsius utero. Egit haec magna Domina: tenerimas Patri aeterno